

drivende andrage derom, helt eller delvis udvide de nævnte Love til at gælde for et saadant Landdistrikt, efter at Egneraad og Amtsraad have haft Lejlighed til at afgive Erklæring om Sagen.

Medens den i ovennævnte Lovs 2det Stykke Justitsministeriet tillagte Bemyndigelse hertil ikke er kommet til Anvendelse, er den i Lovens første Stykke Justitsministeriet givne Beføjelse bleven benyttet til at udfærdige et ikke ringe Antal Reglementer, og i Reglen have ogsaa de Grænser, der saaledes ere anviste Justitsministeriet, vist sig at fyldestgøre det stedlige Behov. I flere Tilfælde, hvor der er Tale om Landdistrikter, der i alt Fald delvis have en saa tæt Bebyggelse, at der derved er opstaaet Forhold, som svare til større Købstæder, har det imidlertid vist sig, at de stedlige Myndigheder ikke have anset de Bestemmelser, som indeholdes i den citerede ældre Bygningslov for Frederiksberg eller Købstædernes Bygningslov, for tilstrækkelige, men have ønsket flere eller færre af de i de seneste Aar emanerede større Bygningslove indeholdte Bestemmelser gjorte anvendelige, hvilket Ønske Justitsministeriet i Henhold til Forskrifterne i Loven af 11te Februar 1876 ikke har set sig i Stand til at komme i Møde. Det skønnes nu ikke rettere, end at det er naturligt, at den Trang til videre gaaende Forskrifter, der saaledes har vist sig, bliver fyldestgjort. Man tror fremdeles at turde forudsætte, at det under de Betingelser, som Loven af 11te Februar 1876 foreskriver, ikke vil kunne findes betænkeligt at meddele Justitsministeriet Bemyndigelse til at tilstede en Udvidelse af de for visse Dele af Landet af Rigsdagen vedtagne Love til Stæder, hvor Ønsket derom næres af de stedlige kommunale Myndigheder. Som Følge deraf foreslaas det herved, at den Justitsministeriet tillagte Bemyndigelse udstrækkes til ogsaa helt eller delvis at kunne udvide til Landdistrikter eller Dele af samme de Bestemmelser, som indeholdes i den i Medfør af Loven af 11te April 1890 ved Bekendtgørelse fra Justitsministeriet af 19de April s. A. kundgjorte Bygningslov for Frederiksberg Kommune, der med nogle Forandringer, som særligt skyldes Forhold, der ere fælles for Frederiksberg Kommune og Landdistrikter, indeholder de for Kjøbenhavn ved Lov af 12te April 1889 fastsatte Bygningsregler, idet man gaar ud fra, at derved den ovenberørte Trang i enhver Henseende vil kunne ske Fyldest.

Til § 2.

Ved Bygningsloven for Købstæderne af 30te December 1858 § 40 er det fastsat, at naar nogen Købstads Kommunalbestyrelse finder yderligere Forskrifter nødvendige for at fuldstændiggøre den nævnte Lovs Bestemmelser, kunne saadanne optages i en Bygningsvedtægt, der affattes af Kommunalbestyrelsen efter Bygningskommissionens Forslag og approberes af Justitsministeriet. Det staar her efter vedkommende Byraad frit for at vedtage saa vidt gaaende Bestemmelser i stærkende Retning, som den anser tjenlige for det stedlige Behov. Derimod er det stedse af Justitsministeriet antaget, at det, saavel efter Bestemmelsens egen Ordlyd som efter Modsetningen til Lovens § 39 første Stykke, der kræver særlige Forhold og siden Lovens Emanation kun i et enkelt Tilfælde er bragt til Anvendelse, ikke kunde tilstedes, at der i de saaledes tilblivende Vedtægter, der efterhaanden ere udfærdigede for de større Købstæder, blev optaget saadanne fra de senere emanerede Bygningslove hentede Bestemmelser, der til Bygningsforetagender stille lempeligere Forbringinger end de i selve Købstædernes Bygningslov indeholdte. Den Trang til Lempelse i visse Retninger, saasom med Hensyn til Bygningshøjden, Størrelsen af det ubebyggede Tvangsareal, visse Husdimensioner o. L., som det maatte erkendes saa meget naturligere at komme i Møde, som saadanne Lempelser af Lovgivningen ere indrømmede paa Dele af Territoriet, der fuldkommen kunne sammenstilles med de større Købstæder, f. Ex. i Frederiksberg Kommune, har derfor kun kunnet fyldestgøres gennem Dispensationer for det enkelte Tilfælde, meddelte i Medfør af Lovens § 39 andet Punktum. Justitsministeriet skønner nu ikke rettere, end at det er naturligt, at der i Købstæderne skal kunne som almindelig Regel tilstaaes de Lempelser, som andetseds ere lovhjemlede paa Stæder, hvis Bygningsforhold have samme Karakter som i disse, navnlig naar en Udvidelse til vedkommende Købstad af de strengere Bestemmelser, som findes i saadanne Love, vise, at Forholdene i det hele tiltrænge en ensartet Ordning. Man har derfor troet at burde bringe den i nærværende Paragraf indeholdte Bestemmelse i Forslag, ved hvilken det nævnte Hensyn antages at blive tilstrækkelig fyldestgjort inden for de Grænser, som Lovgivningsmagten har betegnet som passende.